

Súd: Okresný súd Galanta
Spisová značka: 17C/749/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2315225809
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hostovecká
ECLI: ECLI:SK:OSGA:2016:2315225809.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Galanta, v konaní vedenom pred sudkyňou JUDr. Mariannou Hostoveckou, v právnej veci navrhovateľa: Orange Slovensko, a.s., so sídlom 821 08 Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, zast. Bobák, Bollová a spol., s.r.o. advokátskou kanceláriou, so sídlom 821 02 Bratislava, Dr. VI. Clementisa 10, IČO: 35 855 673, proti odporcovi: B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX A., Y. XXX/XXX, o zaplatenie 568,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi istinu vo výške 366,99 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne od 3.6.2014 do zaplatenia, a k rukám právneho zástupcu navrhovateľa náhradu trov konania vo výške 9,93 eura titulom súdneho poplatku a 32,66 eura titulom trov právneho zastúpenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Vo zvyšnej časti súd návrh zamietá.

odôvodnenie:

Navrhovateľ sa návrhom doručeným Okresnému súdu Galanta dňa 1.12.2015 domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 568,- eur s príslušenstvom. Svoj návrh odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o poskytovaní služieb č. Q. (zo dňa neznámeho), č. Q. (zo dňa 17.3.2011 a dodatok z 18.12.2012), ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Všeobecné zmluvné podmienky, v znení dodatkov, vypožičal odporcovi mikroprocesorovú SIM kartu v počte 3 ks, ktorá odporcovi umožňuje využívať telekomunikačné služby poskytované navrhovateľom. Navrhovateľ pri uzatvorení dodatku k zmluve č. Q. odpredal odporcovi za akciovú cenu 39,- eur mobilný telefón/telekomunikačné zariadenie Samsung Galaxy S Advance (pôvodná predajná cena 290,- eur) a za akciovú cenu 68,- eur Samsung Galaxy Mini 2 black (pôvodná predajná cena 150,- eur). Tým, že odporca riadne a včas nezaplatil cenu poskytnutých služieb, za obdobie 11/2013 - 03//2014, porušil zmluvné povinnosti a v zmysle Dodatku k zmluve je povinný zaplatiť navrhovateľovi neuhradené služby ako aj náhradu škody spočívajúcej vo výške rozdielu predajnej ceny telekomunikačného zariadenia (s prihliadnutím na počet celých mesiacov, ktoré uplynuli od uzavretia dodatku k zmluve do okamihu porušenia zmluvnej povinnosti) a akciovej ceny a to vo výške 568,- eur. Navrhovateľ preto pokusom o pokonávku zo dňa 19.5.2014 vyzval odporcu na zaplatenie dlžnej sumy za neuhradené služby vo výške 493,50 eura, ako aj zmluvnú pokutu/náhradu škody vo výške 505,- eur. Navrhovateľ pokusom o pokonávku súčasne odporcovi zaslal rozpis neuhradených faktúr a vyzval ho na ich úhradu do 2.6.2014.

Navrhovateľova pohľadávka voči odporcovi teda pozostáva z neuhradených služieb vo výške 493,50 eura a náhrady škody vo výške 183,- eur. Zároveň si navrhovateľ žalobou uplatnil aj úroky z omeškania odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti uvedenom v pokuse o pokonávku, t.j. od 3.6.2014 vo výške podľa § 517 ods. 2 OZ a § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.

Po zaslaní pokusu o pokonávku bola časť pohľadávky vo výške 108,50 eura odpísaná, a preto si ju navrhovateľ v tomto konaní neuplatňuje. Za poskytnuté služby tak zostala neuhradená suma 385,- eur.

Odporca sa k návrhu nevyjadril, hoci ho prevzal dňa 21.1.2016. Súd vo veci postupoval podľa § 115a ods. 2 O.s.p.

Ustanovenie § 101 O.s.p. ukladá účastníkovi tzv. povinnosť tvrdenia. Táto povinnosť však nie je súdom vynútiteľná. Vzhľadom k tomu, že sa jedná o spotrebiteľský vzťah, súd je povinný skúmať uzatvorenú zmluvu a chrániť práva spotrebiteľa, navyše sa jedná o návrhové konanie a navrhovateľ nesie dôkazné bremeno (bremeno tvrdenia aj bremeno dôkazu). Keďže navrhovateľ je v konaní zastúpený advokátskou kanceláriou, je nutné konštatovať, že advokátska kancelária musí poznať právo a súd z tohto faktu vychádza, musí poznať, aké náležitosti musí obsahovať návrh a rovnako musí vedieť, že k návrhu je potrebné doložiť všetky listinné dôkazy na preukázanie tvrdení uvedených v návrhu. Preto súd nemôže vyzývať (s poukazom na § 101, § 120 O.s.p. a dodržiavanie zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti účastníkov konania) účastníka konania na preukázanie svojich tvrdení, a pri svojom rozhodovaní v merite veci vychádza z toho, čo účastník v konaní preukáže a to ku dňu, kedy rozhoduje. Tu súd poukazuje aj na to, že na dôkazy predložené po vyhlásení rozsudku nie je možné prihladať.

Súd vykonal dokazovanie špecifikáciou pohľadávky, Zmluvou o pripojení, Dodatkom k zmluve, faktúrami, Všeobecnými podmienkami poskytovania verejnej mobilnej telefónnej služby, Pokusom o pokonávku a takto vykonaným dokazovaním zistil nasledovný skutkový a právny stav:

Navrhovateľ podal návrh na základe skutkového stavu tak, ako bol vyššie popísaný a odôvodnený. Navrhovateľ uzatvoril s odporcom zmluvu ako s fyzickou osobou nepodnikateľom, t.j. spotrebiteľom.

Podľa § 51 OZ účastníci môžu uzavrieť i takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená; zmluva však nesmie odporovať obsahu alebo účelu tohto zákona.

Súd vykonaným dokazovaním zistil, že navrhovateľ uzavrel s odporcom Zmluvu č. Q. (zo dňa 17.3.2011 a dodatok z 18.12.2012) tak, ako to navrhovateľ popísal vo svojom návrhu. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy sú Všeobecné zmluvné podmienky poskytovania služieb v systéme GSM.

Navrhovateľ uzatvoril s odporcom ešte Zmluvu o poskytovaní služby Lite TV č. Q., bez dátumu jej podpisu, ktorá sa tak stala zo strany súdu nepreskúmateľná. Na základe tejto zmluvy však došlo k plneniu zo strany navrhovateľa, ktoré plnenie však súd vyhodnotil ako bezdôvodné obohatenie na strane odporcu (plnenie bez právneho dôvodu). Zo žiadnych listinných dôkazov nebolo možné zistiť dátum uzatvorenia zmluvy, a preto súd musí postupovať podľa § 54 ods. 2 OZ (v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší). Plnenie z tejto zmluvy tak súd vyhodnotil ako plnenie bezdôvodného obohatenia (napr. tu platí iná premlčacia doba). Z priložených faktúr vzťahujúcich sa k tejto zmluve je preukázané, že odporca svoju základnú povinnosť zo zmluvy, a to riadne a včas platiť za cenu poskytovaných služieb nespĺnil, preto sa v tejto časti navrhovateľ dôvodne domáhal súdnej ochrany. Odporca nezaplatil cenu poskytnutých služieb v celkovej výške 69,25 eura (faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 13,75 eura splatná 9.12.2013 - služba dodaná 21.11.2013, faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 22,- eur splatná 9.1.2014, faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 7,- eur splatná 8.2.2014, faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 7,- eur splatná 11.3.2014, faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 19,50 eura splatná 8.4.2014). Táto skutočnosť bola v konaní riadne preukázaná a nenamietaná. Súd však priznal navrhovateľovi uplatnený nárok v rozsahu 55,50 eura ako nezaplatené plnenie zo zmluvy, pričom povinnosť odporcu zaplatiť cenu služieb vyplýva najmä z § 43 ods. 12 písm. b/ zákona č. 351/2011 Z.z. Súd nepriznal plnenie bezdôvodného obohatenia vo výške 13,75 eura, nakoľko k plneniu došlo dňa 21.11.2013, pričom žalobný návrh bol podaný až dňa 1.12.2015, t. j. po uplynutí premlčacej doby.

Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 100 ods. 2 veta prvá OZ, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva.

Podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ, (1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

(2) Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

Účelom premlčania je pobádať oprávnený subjekt k tomu, aby pod sankciou premlčania uplatnil svoje právo v ustanovených lehotách na príslušných orgánoch a aby tak donekonečna neodďaľoval požiadavku splnenia od povinného subjektu. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch, a to prípadne aj za cenu straty vynutiteľnosti práva. Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok (súdnou vymáhateľnosť) možno odvrátiť námietkou. Premlčanie je teda uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, t. j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. Táto zmena (oslabenie) pôvodného práva, vzniknutá premlčaním, spočíva v skutočnosti, že dlžník môže po uplynutí premlčacej doby privodiť zánik vynutiteľnosti tohto subjektívneho práva tým, že sa s úspechom premlčania dovoľá pred príslušným orgánom. Premlčaním teda právo samo osebe nezaniká (na rozdiel od preklúzie), len sa oslabuje, a to práve v tej zložke, ktorá predstavuje nárok. Avšak ani nárok premlčaním sám osebe nezaniká a oprávnený sa môže svojho premlčaného práva domáhať žalobou, na základe ktorej dlžník môže byť na splnenie pohľadávky zaviazaný, ak sa premlčania nedovoľá. Ak však žalovaný vznesie námietku, nárok zaniká, ale subjektívne právo trvá ďalej vo forme naturálneho (prirodzeného) záväzku (obligácie), čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie zo strany povinného subjektu. Ale ak povinný premlčané právo splní, hoci o premlčaní ani nevedel, nemôže plnené požadovať späť ako bezdôvodné obohatenie.

Podľa § 5b zák. č. 250/2007 Z.z. súd musí prihliadať na premlčanie ex offo, teda naň prihliada v spotrebiteľských vzťahoch aj bez námietky odporcu.

Aj NS SR v rozsudku zo dňa 21. 4. 2015, sp. zn. 3MCdo/14/2014, ustálil, že ako § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, tak aj § 52 ods. 2 veta tretia občianskeho zákonníka, nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia, čo znamená, že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom.

Súd sa môže zaoberať premlčaním bez toho, aby skúmal samotnú existenciu subjektívneho práva veriteľa. Prax súdov v danom prípade uprednostňuje hľadisko procesnej ekonómie. Ak súd zistí, že uplatnený nárok je premlčaný a dlžník vzniesol námietku premlčania (v danom spotrebiteľskom vzťahu aj bez námietky), súd už bližšie neskúma existenciu subjektívneho práva veriteľa. Vychádza z toho, že tak či tak by žaloba s uplatnenou premlčanou pohľadávkou bola v takom prípade zamietnutá.

V danom prípade sa dlh odporcu vo výške 13,75 eura z faktúry č. XXXXXXXXXXXX premlčal, s poukazom na § 107 OZ, dňom 21.11.2015. Návrh na súd bol podaný dňa 1.12.2015, t. j. po uplynutí premlčacej doby.

Právo na vydanie bezdôvodného obohatenia je právom majetkovým, a preto sa premlčuje podľa ustanovenia § 100 ods. 1. Právo na vydanie získaného bezdôvodného obohatenia sa môže premlčať tak v subjektívnej dobe (§ 107 ods. 1), ako aj v objektívnej dobe (§ 107 ods. 2). Začiatok plynutia premlčacích dôb je určený okamihom, keď došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia (v danom prípade 21.11.2013). Dlž je premlčaný dňom, kedy skôr uplynie prvá z lehôt uvedených v druhej vete tohto odseku.

Vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že medzi navrhovateľom a odporcom vznikol aj záväzkový právny vzťah, a to nepomenovaná zmluva v zmysle § 51 OZ - zmluva č. A5559926. V jej rámci navrhovateľ svoje záväzky splnil, odporca povinnosť platiť cenu poskytnutých služieb neplnil. Navrhovateľovi tak v zmysle čl. 11 bod 11.14 Všeobecných zmluvných podmienok vznikol nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške podľa zákona, t.j. podľa § 517 ods. 2 OZ.

Podľa § 43 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 písm. a/ zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách, účinného v čase uzavretia zmluvy v znení dodatkov, t.j. k 18.12.2012 -(uzatvorenie dodatku k zmluve č. Q., nakoľko ide o plnenie dojednané v dodatku), (1) Podnik má právo na úhradu za poskytnutú verejnú službu.

(2) Podnik je povinný uzavrieť zmluvu o poskytovaní verejných služieb s každým záujemcom o poskytovanie verejnej služby, ak nie je dôvod na jej odmietnutie podľa odseku 1 písm. c).

Podľa § 43 ods. 12 písm. a/ a b/ cit. zák., Účastník je povinný a) používať verejnú službu v súlade s týmto zákonom a so zmluvou o poskytovaní verejných služieb, b) platiť za poskytnutú verejnú službu podľa zmluvy o poskytovaní verejných služieb, a ak to povaha služby umožňuje, až na základe predloženej faktúry.

Súčasťou zmluvy o pripojení č. Q. je aj dodatok, ktorý upravuje rovnako práva a povinnosti účastníkov zmluvy.

V zmysle čl. 2.5 písm. b/ dodatku k zmluve, Účastník si je vedomý, že mobilný telefón je mu predávaný za cenu uvedenú v článku 1 bod 1.2 dodatku, ktorej výška sa rovná rozdielu medzi spotrebiteľskou (trhovou) cenou mobilného telefónu a v zmysle tohto dodatku poskytnutou zľavou zo spotrebiteľskej ceny, len z toho dôvodu, že sa účastník zaviazal užívať služby poskytované mu prostredníctvom SIM karty v zmysle ustanovení tohto dodatku po dobu dohodnutú v tomto dodatku, pričom nedodržanie tohto záväzku (konkrétne záväzkov uvedených v článku 2 bod 2. 2, 2. 3 alebo 2. 4) vzhľadom na výšku zľavy zo spotrebiteľskej ceny mobilného telefónu, ako aj na prípadný obsah prílohy číslo 1 dodatku, by spôsobilo, že podniku vznikla škoda (minimálne v rozsahu zľavy zo spotrebiteľskej ceny mobilného telefónu). V nadväznosti na ustanovenie predchádzajúcej vety sa strany dohodli, že účastník je povinný podniku uhradiť nižšie v tomto bode uvedenú zmluvnú pokutu v prípade porušenia nižšie v tomto bode uvedených povinností nasledovne: b), ak účastník počas doby viazanosti uvedenej v článku 2 bod 2. 3 dodatku poruší svoju povinnosť zotrvať v zmluvnom vzťahu s podnikom podľa zmluvy v znení tohto dodatku a po celú dobu viazanosti užívať bez prerušenia služby prostredníctvom SIM karty alebo účastník poruší svoju povinnosť neuskutočniť žiadny taký úkon, ktorý by smeroval k ukončeniu alebo účelom, ktorého by malo byť ukončenie platnosti zmluvy a / alebo dodatku pred uplynutím doby viazanosti (bez ohľadu na to, či skutočne dôjde k ukončeniu dodatku alebo zmluvy), je účastník povinný uhradiť podniku zmluvnú pokutu vo výške 251,- eur (prvý dodatok), 84,- eur (druhý dodatok), pričom pokiaľ k porušeniu povinnosti dôjde v období posledných šiestich mesiacov pred uplynutím doby viazanosti, výška zmluvnej pokuty sa bude postupne podľa nižšie uvedených pravidiel znižovať v závislosti od toho, koľko mesiacov má ešte uplynúť od okamihu porušenia zmluvnej povinnosti do konca doby viazanosti. Výška zmluvnej pokuty platnej pre druhú časť doby viazanosti sa vypočíta tak, že sa počet celých mesiacov medzi posledným dňom doby viazanosti a okamihom porušenia povinnosti sankcionovanej zmluvnou pokutou vynásobí číslom, ktoré má v čitateli výšku zmluvnej pokuty, ako je táto uvedená v predchádzajúcej vete a v menovateli číslo 6, výsledná suma zmluvnej pokuty získala podľa pravidiel uvedených v predchádzajúcich dvoch vetách sa zaokrúhľuje na celé eurocenty nadol. Zmluvná pokuta predstavuje rozdiel medzi bežnou maloobchodnou (spotrebiteľskou) cenou mobilného telefónu bez zľavy z jeho spotrebiteľskej ceny s DPH a kúpnu cenou, t. j. kúpnu cenou s DPH, za ktorú podnik predal mobilný telefón účastníkovi. Právo na zmluvnú pokutu podľa tohto bodu vznikne podniku samotným porušením povinnosti účastníka a to v okamihu porušenia povinnosti účastníkom, pričom toto právo nie je podmienené vykonaním žiadneho úkonu zo strany podniku (napríklad odstúpením od zmluvy, prerušením či obmedzením poskytovania služieb).

O neprijateľnosti zmluvnej podmienky ohľadne zmluvnej pokuty právoplatne rozhodol napr. Krajský súd v Prešove pod sp., zn. 6Co/91/2011. Navrhovateľ si preto zaplatenie zmluvnej pokuty v návrhu neuplatnil, táto teda nebola predmetom konania.

V predmetnej veci je nepochybné, že predmetom konania je zaplatenie faktúr zo zmluvy č. Q. za telekomunikačné služby na základe uzavretej zmluvy o pripojení a jej dodatku. Z pohľadu právnej

kvalifikácie ide o zmluvu uzavretú v zmysle zákona č. 351/2011 Z.z. v znení neskorších predpisov a zároveň o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Z priložených faktúr vzťahujúcich sa k zmluve je preukázané, že odporca svoju základnú povinnosť zo zmluvy, a to riadne a včas platiť za cenu poskytovaných služieb nespĺnil, preto sa v tejto časti navrhovateľ dôvodne domáhal súdnej ochrany. Odporca nezaplatil cenu poskytnutých služieb v celkovej výške 419,99 eura (faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 67,38 eura splatná 9.12.2013, faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 91,25 eura splatná 9.12.2013, faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 57,40 eura splatná 9.1.2014, faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 37,- eur splatná 9.1.2014, faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 41,98 eura splatná 8.2.2014, faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 22,- eur splatná 8.2.2014, faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 22,- eur splatná 11.3.2014, faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 41,98 eura splatná 11.3.2014, faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 19,50 eura splatná 8.4.2014, faktúra číslo XXXXXXXXXXXX na sumu 19,50 eura splatná 8.4.2014). Táto skutočnosť bola v konaní riadne preukázaná a nenamietaná. Súd preto priznal navrhovateľovi uplatnený nárok v rozsahu 115,66 eura ako nezaplatené plnenie zo zmluvy, pričom povinnosť odporcu zaplatiť cenu služieb vyplýva z čl. 2.2 a čl. 2.3 a 2.5 dodatku., ale najmä z § 43 ods. 12 písm. b/ citovaného zákona.

Oboznámením sa s faktúrami doloženými k návrhu súd zistil, že faktúra č. XXXXXXXXXXXX bola vystavená len za upomienku vo výške 5,- eur. Nárok na zaplatenie tohto poplatku súd navrhovateľovi nepriznal s poukazom na § 4 ods. 2 písm. a) zák. č. 250/2007 Z.z. rovnako súd nepriznal potom ani príslušenstvo k tejto sume, keďže nevznikol samotný nárok a preto ho odporca nebol povinný zaplatiť a teda nemohol sa ani dostať do omeškania.

Podľa § 4 ods. 2 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, Predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu.

Poplatok za upomienku nemôže byť požadovaný v prípade, ak nie je zahrnutý v zmluve. Tieto poplatky rieši len cenník navrhovateľa, ktorý k návrhu nebol priložený, preto súd ani nemohol posúdiť neprijateľnosť takejto zmluvnej podmienky. Jednostranne určené poplatky nie sú individuálne dohodnuté, spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvniť takéto poplatky. Navyše navrhovateľ nepreukázal, že upomienka bola odporcovi doručovaná.

Podľa § 517 ods. 2 OZ, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Podľa § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, účinným do 31.1.2013, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 10c cit. nariadenia, Ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Omeškanie dlžníka je najčastejším porušením záväzku, hoci z hľadiska realizácie záväzku nejde o najzávažnejšie porušenie, a to z toho dôvodu, že ešte neznamená zmarenie záväzku. Ide tu o prípad, keď záväzok síce nebol splnený v dobe splatnosti, ale splnenie obligačnej povinnosti nie je vylúčené a predpokladá sa jej dodatočné splnenie. Je to samostatná forma nespĺnenia v tom zmysle, že ide o nespĺnenie dočasné. Omeškanie dlžníka sa nevzťahuje len na prípady nespĺnenia záväzku včas, ale zahŕňa aj prípady, keď síce záväzok bol splnený včas, ale toto plnenie nemá náležitosti riadneho plnenia, t. j. plnenie je vadné. Na vadné plnenie sa teda hľadí ako na nespĺnenie záväzku.

Odporca podľa listinných dôkazov je v omeškaní tým, že neplnil riadne a včas (dostal sa do omeškania uplynutím času plnenia); omeškanie teda spočíva v porušení záväzku vo vzťahu k času plnenia, keď deň splatnosti neuhradených služieb bol dodatočne určený na deň 2.6.2014 (pokos o pokonávku).

Navrhovateľ si pred súdom podaným návrhom uplatnil úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. (základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu bola určená vo výške 0,25 % p.a.), preto mu ich súd priznal v celej uplatnenej výške, t.j. 8,25 % p.a. K omeškaniu odporcu došlo už skôr (deň po splatnosti jednotlivých faktúr, kedy úroková sadzba bola vyššia), avšak navrhovateľ si úroky z omeškania uplatnil až odo dňa 3.6.2014, preto postupom podľa § 153 ods. 2 O.s.p. súd priznal navrhovateľovi len takto uplatnené úroky z omeškania.

Súd tak priznal navrhovateľovi právo na zaplatenie poplatkov za poskytnuté služby vo výške 366,99 eura aj s príslušenstvom. Istina 366,99 eura pozostáva z poskytnutých služieb, pričom súd prihliadol na čiastočné premlčanie, ako to vyplýva na základe vyššie uvedeného a zároveň prihliadol aj na odpísanie pohľadávky vo výške 108,50 eura (služby boli poskytnuté celkovo vo výške 489,24 eura, pričom súd prihliadol na premlčanie vo výške 13,75 eura a odpočítal odpísanú pohľadávku vo výške 108,50 eura).

Podľa § 420 ods. 1 OZ, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

V zmysle Dodatku k zmluve o pripojení účastník vyhlasuje, že si je vedomý, že mobilný telefón / zariadenie mu je predávaný za cenu uvedenú v čl. 1. bode 1.2 Dodatku, ktorej výška sa rovná rozdielu medzi spotrebiteľskou, trhovou cenou mobilného telefónu a v zmysle tohto dodatku poskytnutou zľavou zo spotrebiteľskej ceny len z toho dôvodu, že sa účastník zaviazal užívať služby poskytované mu prostredníctvom SIM karty v zmysle ustanovení tohto dodatku po dobu dohodnutú v tomto dodatku, pričom nedodržanie tohto záväzku (konkrétne záväzkov uvedených v čl. 2 bode 2.2, 2.3 alebo 2.4), vzhľadom na výšku zľavy zo spotrebiteľskej ceny mobilného telefónu, ako aj na prípadný obsah prílohy č. 1 Dodatku by spôsobilo, že podniku vznikla škoda (minimálne v rozsahu zľavy zo spotrebiteľskej ceny mobilného telefónu).

Pokiaľ si navrhovateľ svojím návrhom uplatnil aj právo na zaplatenie sumy 183,- eur ako náhradu skutočnej škody vzniknutej mu porušením povinností odporcu uvedených v uzatvorenej zmluve, je potrebné uviesť, že v zmysle platnej právnej úpravy, najmä ust. § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka, základnými predpokladmi vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu sú porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie. Pre vznik zodpovednosti za škodu je nevyhnutné kumulatívne splnenie vyššie uvedených 4 predpokladov. Pri neexistencii čo i len jedného z nich, zodpovednosť za škodu nie je daná. Pod pojmom škody treba rozumieť ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi ako všeobecným ekvivalentom. Rozoznávame skutočnú škodu a ušlý zisk. Pod skutočnou škodou treba rozumieť zmenšenie majetku poškodeného, príp. náklady potrebné na to, aby sa dosiahol predchádzajúci stav. Pod ušlým ziskom treba rozumieť to, čo by poškodený mohol získať, nebyť vzniku škody. Príčinná súvislosť, ako jedna zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu znamená, že medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou musí byť vzťah príčiny a následku, pričom treba mať na zreteli, že ak majú byť splnené podmienky zodpovednosti, protiprávny úkon musí byť následkom aspoň jednej z hlavných príčin a okrem toho vzťah medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť bezprostredný a nie sprostredkovaný. Existencia príčinnej súvislosti musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaná a nemožno ju len predpokladať. V tejto súvislosti je potom ďalej potrebné uviesť, že navrhovateľ napriek poučeniu zo strany súdu podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. (o povinnosti účastníka konania predložiť, alebo označiť všetky dôkazy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie vo veci), neunesol dôkazné bremeno, keďže vyhodnotenie dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané, neumožňovalo súdu prijať záver ani o pravdivosti tvrdení navrhovateľa, že by mu protiprávnym konaním odporcu vznikla škoda vo výške 183,- eur, ani o tom, že by tieto jeho tvrdenia boli nepravdivé. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že uvedená škoda predstavuje rozdiel medzi predajnou cenou mobilného telefónu/telekomunikačného zariadenia a jeho akciovou cenou, je potrebné uviesť, že navrhovateľ žiadnym spôsobom súdu nepreukázal, aká bola tržná cena odporcovi predaného mobilného telefónu v čase uzatvorenia Dodatku k zmluve o pripojení. Do súdneho spisu priložil len výpis z jeho internetovej stránky vypovedajúci o cene, za ktorú on samotný tieto telefóny ponúkal na predaj. Takýto interný výtlačok navrhovateľa, na ktorom sú uvedené iba jeho vlastné údaje o týkajúcej sa jeho zmluvného vzťahu s odporcom, súd nepovažoval za dostatočný objektívny dôkaz spôsobilý preukázať skutočnú trhovú cenu mobilného telefónu v čase uzavretia dodatku k zmluve o pripojení. Avšak ani preukázanie tejto skutočnosti by bez ďalšieho neumožňovalo súdu dospieť k záveru, že rozdiel tržnej ceny telefónu (prípadne jeho nákupnej ceny, za ktorú ho v tom čase nadobudol

samotný navrhovateľ) a jeho predajnej ceny dohodnutej zmluvnými stranami, by bolo škodou na strane navrhovateľa, ktorý sa v rámci svojej obchodnej taktiky rozhodol odpredať odporcovi sporné zariadenie za zníženú - akciovú cenu. Rozdiel medzi skutočnou a akciovou cenou mobilného telefónu je výsledkom konsenzu zmluvných strán a nemôže byť zo strany navrhovateľa reparovaný prehodnotením jeho rozhodnutia, ak sa nesplnia jeho očakávania, ktoré do zmluvného vzťahu s odporcom vkladal. K protiprávnemu zmenšeniu majetku navrhovateľa tak nedošlo, pretože tento za mobilný telefón obdržal dojednanú kúpnu cenu. Okrem toho navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi protiprávnym konaním alebo opomenutím odporcu (spočívajúcim podľa tvrdení navrhovateľa v porušení povinnosti odporcom platiť za poskytnuté telekomunikačné služby odplatu riadne a včas) a vznikom škody na strane navrhovateľa. Ako bolo vyššie uvedené, vzťah medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť bezprostredný a musí byť v každom konkrétnom prípade bezpečne preukázaný. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že v prípade, že navrhovateľ chce byť v spore úspešný, nezbavuje ho povinnosti preukázať príčinnú súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním alebo opomenutím odporcu. Takúto príčinnú súvislosť nezakladá ani prehlásenia odporcu, uvedené v Dodatku k zmluve o pripojení. Pre poriadok je ďalej potrebné uviesť, že zo zmluvy a dodatku, ani zo Všeobecných podmienok, nevyplýva povinnosť odporcu doplatiť navrhovateľovi poskytnutú zľavu z ceny mobilného telefónu/ telekomunikačného zariadenia v prípade, že odporca poruší povinnosti, ktoré mu z dodatku vyplývajú. Poskytnutie zľavy z kúpnej ceny mobilného telefónu/ telekomunikačného zariadenia zo strany navrhovateľa nebolo v kúpnej zmluve obsiahnutej v dodatku ku zmluve o pripojení ani viazané na splnenie žiadnej rozvázovacej podmienky.

Z týchto dôvodov potom súd návrh navrhovateľa na náhradu škody voči odporcovi v rozsahu 183,- eur, ako rozdielu medzi údajne tržnou cenou predaného mobilného telefónu / zariadenia a jeho predajnou cenou odporcovi, zamietol ako nedôvodný spolu aj s príslušenstvom (osud príslušenstva nasleduje osud pohľadávky).

S poukazom na nález Ústavného súdu SR pod číslom konania I. ÚS 38/2013 - 50 zo dňa 24. 10. 2013 súd konštatuje, že k odňatiu možnosti konať pred súdom nedochádza ani údajným porušením zásady kontradiktórnosti ako základnej súčasti práva na spravodlivý proces. Táto zásada znamená, že obom stranám konania musí byť daná možnosť zoznámiť sa so stanoviskami a dôkazmi predloženými súdu s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie - či už protistranou alebo na konaní nezúčastneným subjektom, od ktorého si prípadne súd takéto vyjadrenie alebo dôkaz môže vyžiadať - a vyjadriť sa k nim (porovnaj Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. 1. Vydání. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 740). Kontradiktórnosť je prenos dôkazného bremena zo súdu na účastníkov sporu, resp. rokovací spôsob súdneho procesu. Právo na kontradiktórny proces nemá absolútny charakter a jeho rozsah sa môže líšiť najmä v závislosti na zvláštnostiach daného konania. Nebráni súdu, aby od tohto pravidla v záujme procesnej ekonomie upustil, ak je zřejmé, že nezoznámenie účastníka konania napr. so stanoviskom iných účastníkov nemôže mať akýkoľvek vplyv na výsledok konania pred nimi.

Súd ďalej uvádza, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou účastníkov konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodujúce (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Súd dáva navrhovateľovi do pozornosti, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva slobôd nepatrí dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

O trovách konania súd rozhodol súd v súlade s ustanovením § 142 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Čiastočný úspech vo veci zakladá nárok na pomerné rozdelenie náhrady trov konania alebo na to, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Čiastočný úspech sa skúma so zreteľom

na uplatnený nárok, najmä z aspektu právneho dôvodu žaloby, t. j. skutkového stavu a právnej normy, ktorá sa mala použiť alebo sa použila pri rozhodovaní vo veci samej. Právo na náhradu trov konania potom predstavuje rozdiel úspechu a neúspechu v konaní (v danom prípade rozdiel predstavuje 29,22 % náhradu trov konania).

Uplatnené trovy konania je odporca povinný nahradiť podľa § 149 ods. 1 O.s.p., advokátovi, ktorý zastupoval účastníka, ktorému bola prisúdená náhrada trov konania a tieto pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 34,- eur a trov právneho zastúpenia. Trovy právneho zastúpenia si právny zástupca navrhovateľa vyčíslil v celkovej sume 111,77 eura. Trovy právneho zastúpenia podľa vyhl. č. 655/2004 Z.z. tak pozostávajú z 2 úkonov právnej pomoci po á 38,18 eura + 20 % DPH, za prípravu a prevzatie, podanie návrhu na súd; 2 x režijný paušál po á 8,39 eura + 20 % DPH.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ bol úspešný v časti 64,61 % a odporca v časti 35,39 %, súd rozhodol o náhrade trov konania tak, ako to vyplýva z výroku rozsudku. V časti súdneho poplatku potom predstavuje povinnosť odporcu na náhradu vo výške 9,93 eura (rozdiel vo výške 29,22 % z 34,- eur, t.j. 9,93 eura) a v trovách právneho zastúpenia vo výške 32,66 eura (rozdiel vo výške 29,22 % z 111,77 eura, t.j. 32,66 eura).

Poučenie:

Proti tomu rozsudku možno podať odvolanie a to do 15 dní odo dňa jeho písomného doručenia cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Trnave, písomne alebo ústne do zápisnice. Z písomne podaného odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sa ním sleduje, musí byť podpísané a datované. V odvolaní sa má ďalej uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.;
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci;
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností;
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam;
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.);
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení.